

**ZESTAWIENIE INFORMACJI O
POSZCZEGÓLNYCH
PAŃSTWACH:
POLSKA**

Country Factsheet:	Polska
Podjęcia teoretyczne i konkretne polityki krajowe/regionalne promujące kompetencje transwersalne w procesach walidacji i doradztwa:	
Sytuacja w Polsce	<p>W Polsce nie ma krajowych ani regionalnych polityk systemowych promujących kompetencje transwersalne w rozumieniu projektu TRANSVAL-EU. Istnieją jednak polityki krajowe, które mogą potencjalnie wspierać walidację takich kompetencji i ich transfer pomiędzy różnymi podsystemami kwalifikacji i samymi kwalifikacjami. Należą do nich:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uzyskiwanie "kwalifikacji rynkowych" wprowadzonych przez Zintegrowany System Kwalifikacji (ZSK), 2. potwierdzania efektów uczenia się i ECTS w szkolnictwie wyższym, 3. egzaminy eksternistyczne w kształceniu ogólnym oraz kształceniu i szkoleniu zawodowym, 4. doradztwo zawodowe jako element działań publicznych promujących zatrudnienie i wspierających rynek pracy. Zintegrowany System Kwalifikacji jest krajowym systemem kwalifikacji wdrażanym w Polsce, zgodnie z Zaleceniami Rady w sprawie europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie z dnia 23 kwietnia 2008 (Council of the European Union 2017). Został on wprowadzony wraz z przyjęciem Ustawy o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji w grudniu 2015 przez polski parlament. Ustawa o ZSK ustanawia i definiuje m.in. : <ul style="list-style-type: none"> ● Polską Ramę Kwalifikacji (PRK), ● Zintegrowany Rejestr Kwalifikacji (ZRK); ● typologię kwalifikacji i odpowiednią terminologię; ● zasady opisywania i rejestrowania kwalifikacji w ZRK, w tym wymagania dotyczące walidacji ● zasady zapewniania jakości. <p>Jak sama nazwa wskazuje, IQS integruje kilka funkcjonujących w Polsce podsystemów kwalifikacji, w tym edukację formalną (ogólną, zawodową i wyższą) ustanowioną na mocy ustaw o systemie oświaty i szkolnictwie wyższym oraz inne kwalifikacje regulowane przez państwo, określone w odrębnych przepisach prawnych, zwykle wiążące się z uzyskaniem licencji (np. prawnika, pielęgniarki, prawa jazdy). W systemie wprowadzono również nowy rodzaj kwalifikacji nieregulowanych: tzw. kwalifikacje rynkowe, które funkcjonują na rynku pracy i są tworzone przez instytucje szkoleniowe, korporacje, organizacje społeczne, stowarzyszenia branżowe itp. Ten nowy rodzaj kwalifikacji może być formalnie włączony do ZSK, jeśli spełnia warunki i pomyślnie przejdzie procedurę określoną w ustawie o ZSK.</p> <p>W praktyce integracja tych podsystemów oznacza, że wszystkie wymienione wyżej kwalifikacje są odniesione do PRK, a także włączone do publicznie dostępnego ZRK. Dzieje się tak z mocy prawa w przypadku kwalifikacji uzyskiwanych w ramach edukacji formalnej, z decyzji ministra właściwego w przypadku innych kwalifikacji regulowanych przez państwo oraz na wniosek twórcy kwalifikacji, a następnie decyzją ministra właściwego w przypadku kwalifikacji rynkowych. Poza tym różne rodzaje kwalifikacji zachowują swoją tożsamość prawną, co przekłada się na różne rozwiązania w zakresie ich nadawania. Dlatego też rozwiązania te zostaną opisane</p>

oddzielnie, począwszy od kwalifikacji rynkowych. Doradztwo zawodowe świadczone przez publiczne służby zatrudnienia nie jest częścią ZSK.

1. Uzyskanie "kwalifikacji rynkowych" wprowadzonych przez Zintegrowany System Kwalifikacji (ZSK)

Zgodnie z ustawą o ZSK kwalifikacje rynkowe muszą być opisane w kategoriach efektów uczenia się i zgodnie z ustalonym wcześniej formularzem, który zawiera także część poświęconą wymogom walidacji (etapy procesu, stosowane metody, kompetencje personelu prowadzącego proces itp.) Efekty uczenia się najczęściej formułuje się z wykorzystaniem taksonomii Blooma i czasowników operacyjnych, choć nie jest to formalnie wymagane. Choć są one opracowywane przez różne organizacje, po włączeniu kwalifikacji rynkowej do ZSK staje się ona własnością publiczną, a jej nadawanie jest nadzorowane przez odpowiednie ministerstwa.

Kwalifikacje rynkowe są nadawane w wyniku "walidacji efektów uczenia się" zdefiniowanych jako:

[Walidacja to] ocena, czy osoba ubiegająca się o nadanie kwalifikacji osiągnęła wyraźną część lub wszystkie efekty uczenia się wymagane dla tej kwalifikacji, niezależnie od ścieżki uczenia się tej osoby. (Ustawa o IQS z 2016 r., s. 1)

Warto zwrócić uwagę, że definicja ta nie obejmuje etapu identyfikowania i dokumentowania, a etap certyfikowania traktuje jako odrębny proces opisany jako:

proces, w którym osoba ucząca się, po uzyskaniu pozytywnego wyniku walidacji, otrzymuje od upoważnionej instytucji nadającej formalny dokument stwierdzający nadanie kwalifikacji (Ustawa o IQS z 2016 r., s. 1).

Oprócz walidacji efektów uczenia się ustawa o ZSK umożliwia również gromadzenie i przenoszenie "osiągnięć", które można porównać do "punktów" w postaci innej niż liczbowa. Osiągnięcia te są zdefiniowane jako:

...wyróżnione zestawy efektów uczenia się, których osiągnięcie zostało potwierdzone w drodze walidacji i które stanowią część wymagań dla danej kwalifikacji rynkowej (Ustawa o IQS z 2016 r., s. 1).

Akumulacja zestawów efektów uczenia się oznacza, że mogą być one nabywane i potwierdzane w różnych miejscach i czasie. Ich transfer należy rozumieć jako możliwość uznania ich za równoważne z wymaganiami dla innej kwalifikacji rynkowej przez uprawniony organ wydający. Jednak to od organu wydającego zależy, czy rozważy on uznanie zestawów efektów uczenia się w ogóle lub w danym indywidualnym przypadku.

Przenoszenie efektów uczenia się jest łatwiejsze, gdy są one częścią innej kwalifikacji włączonej do ZSK, ponieważ można tego dokonać na podstawie dokumentu potwierdzającego ich uzyskanie, czyli certyfikatu wydanego po uzyskaniu kwalifikacji rynkowej. Taki proces można uznać za "automatyczny" transfer. Uznawanie efektów uczenia się innych niż te, które wynikają z już przyznanej kwalifikacji uwzględnionej w ZSK, jest możliwe, ale musi być oparte na rozmowie z osobą przystępującą do walidacji, a także na odrębnej ocenie dokumentacji przedstawionej przez tę osobę na

potwierdzenie jej osiągnięć. Takie przeniesienie jest bliższe pełnemu procesowi walidacji.

Przedstawione powyżej rozwiązania umożliwiają włączenie kompetencji transwersalnych opisanych w kategoriach efektów uczenia się do dowolnej kwalifikacji rynkowej, akumulowanie ich poprzez walidację, a następnie dość łatwe przenoszenie ich pomiędzy tymi kwalifikacjami. Warto jednak zauważyć, że w chwili obecnej kwalifikacje rynkowe rzadko są tworzone z myślą o kompetencjach przekrojowych. Mają one być dostosowane do bardzo konkretnych potrzeb danej branży lub sektora gospodarki i jako takie obejmują głównie umiejętności techniczne lub specyficzne dla danego zawodu (Markowska i Sobestjański 2020).

Ponadto instytucje certyfikujące nie są zobowiązane do uznawania zestawów efektów uczenia się, a ich głównym motywem oferowania walidacji jest charakter ekonomiczny. Zgodnie z ustawą o IQS organy nadające kwalifikacje rynkowe muszą być podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą, co jest jednym z wymogów przy ubieganiu się o tę rolę. W związku z tym mogą one pobierać od kandydatów opłaty za walidację niezależnie od jej wyniku i autonomicznie ustalać wysokość tych opłat. Opłaty te mogą być dość znaczne i wynosić ok. 330 euro (Rostworowski 2020). Może też istnieć więcej niż jedna instytucja nadająca daną kwalifikację rynkową. Dlatego, choć same kwalifikacje rynkowe są własnością publiczną, to proces walidacji i certyfikacji tego typu kwalifikacji jest sprywatyzowany. Konkurujące ze sobą instytucje certyfikujące nie są skłonne do rozważenia formalnej możliwości opracowania zestawów efektów uczenia się, które mogą być wykorzystane przez ich konkurencję, a także przeniesienia czegoś, co jest częścią oferowanej przez nie usługi komercyjnej, przynajmniej na tym etapie wdrażania ZSK. Podmioty opracowujące kwalifikacje, a także same instytucje nadające kwalifikacje, rzadko biorą pod uwagę uwzględnienie etapów identyfikowania i dokumentowania oraz doradztwa w ramach procesu walidacji (Markowska i Sobestjański 2020).

Innym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę, analizując potencjał tych przepisów prawnych w odniesieniu do kompetencji przekrojowych, jest liczba kwalifikacji rynkowych opracowanych do tej pory. Według stanu na 31 stycznia 2020 r. złożono 2 462 wnioski o włączenie kwalifikacji rynkowej, z czego 144 zostały formalnie włączone do systemu, ale tylko 92 można uznać za kwalifikacje funkcjonujące, czyli takie, które można już nadawać (mają przypisaną instytucję certyfikującą oraz podmiot zewnętrznego zapewniania jakości). Ponadto większość wydanych certyfikatów to certyfikaty dwóch kwalifikacji: Programowanie i obsługa procesu druku 3D oraz Montaż stolarki budowlanej, przy czym obie te kwalifikacje są nadawane przez tę samą instytucję (Fundację VCC). Na przykład w IV kwartale 2021 r. przyznano łącznie 2544 kwalifikacje rynkowe, z czego 578 to pierwsza kwalifikacja, a 454 - druga. Dlatego zachęta do znalezienia powiązań lub wspólnych efektów uczenia się dla kwalifikacji rynkowych i zapewnienia możliwości ich transferu jest jeszcze stosunkowo niewielka.

1. **Uzyskanie dostępu do studiów poprzez potwierdzenie efektów uczenia się w szkolnictwie wyższym**

Od czasu nowelizacji prawa o szkolnictwie wyższym w 2014 r. wszystkie uczelnie wyższe w Polsce muszą podjąć uchwałę, która określa, w jaki sposób uczelnie będzie zapewniać dostęp do programów studiów na podstawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, a ściślej "potwierdzenia efektów uczenia się".

Proces ten musi przebiegać zgodnie z kilkoma ogólnymi zasadami, z których jedna odnosi się do wymagań, jakie musi spełnić osoba, aby móc ubiegać się o taką ścieżkę. Jest ona otwarta dla:

- osób, które posiadają świadectwo ukończenia szkoły średniej i co najmniej pięcioletnie doświadczenie zawodowe - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie,
- osób, które posiadają tytuł licencjata lub równorzędny oraz co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe po ukończeniu studiów pierwszego stopnia - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia,
- osób, które posiadają kwalifikację pełną na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji lub kwalifikację odnoszącą się do poziomu 5 Europejskiej Ramy Kwalifikacji, nadaną przez zagraniczny system szkolnictwa wyższego - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia,
- osób, które posiadają tytuł zawodowy magistra ("magister") lub równorzędny oraz co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe po ukończeniu studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich - przy ubieganiu się o przyjęcie na kolejny kierunek studiów pierwszego stopnia, drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich (Gmaj et al. 2019, s. 14)

Ponadto w procesie tym nie można przyznać całego dyplomu, gdyż w wyniku walidacji może być przyznane nie więcej niż 50% punktów ECTS przypisanych do danego programu kształcenia na danym kierunku, poziomie i profilu studiów. Liczba studentów przyjętych w ten sposób nie może przekroczyć 20% ogólnej liczby studentów również na danym kierunku, poziomie i profilu kształcenia (Gmaj et al. 2019, s. 14).

2. Egzaminy eksternistyczne w kształceniu ogólnym oraz kształceniu i szkoleniu zawodowym

Od 2008 roku większość kwalifikacji nadawanych w szkolnictwie ogólnokształcącym i zawodowym można uzyskać w drodze egzaminów eksternistycznych opartych na podstawach programowych. Dodatkowo, w wyniku kilku zmian w ustawie o edukacji narodowej wprowadzonych w latach 2010-tych, podstawy programowe kształcenia ogólnego i zawodowego zostały opisane w kategoriach efektów uczenia się. Reformy te miały być rozwiązaniem dla osób dorosłych, które chcą podnieść poziom swoich kwalifikacji bez konieczności powrotu do szkoły. Podobnie jak w przypadku egzaminów zewnętrznych dla zwykłych uczniów, egzaminy eksternistyczne są organizowane przez Okręgowe Komisje Egzaminacyjne, które są nadzorowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną. Egzaminy obejmują wyłącznie etap oceny w formie ustnej, pisemnej oraz - przypadku kształcenia i szkolenia zawodowego - również praktycznej. Również w tym przypadku uczeń musi spełnić określone wymagania, aby móc przystąpić do tych egzaminów. Do najważniejszych z nich należą:

- W szkolnictwie ogólnokształcącym - w przypadku kwalifikacji na poziomie gimnazjum i szkoły średniej należy przedstawić świadectwo ukończenia szkoły z poprzedniego etapu kształcenia lub dokument potwierdzający promocję do ostatniej lub przedostatniej klasy szkoły, w tym ze szkół dla dorosłych (Gmaj i in., s. 12);

- W kształceniu i szkoleniu zawodowym - jeśli osoba dorosła ukończyła gimnazjum lub ośmioletnią szkołę podstawową i uczestniczyła w pozaszkolnych formach kształcenia, np. w kwalifikacyjnym kursie zawodowym, może przystąpić do odpowiednich egzaminów zawodowych wraz ze zwykłymi uczniami. Jeśli osoba dorosła pracowała w zawodzie lub uczęszczała do szkoły zawodowej (lub innej formy kształcenia) w celu przygotowania się do uzyskania odpowiedniej kwalifikacji przez co najmniej dwa lata, egzamin może być zdawany eksternistycznie (Gmaj et al. 2019, s. 13). Opłaty za egzaminy eksternistyczne są mniej kosztowne w porównaniu do opłat w przypadku kwalifikacji rynkowych. W 2018 r. opłaty wynosiły ok. 40 EUR, i były odpowiednio mniejsze w przypadku konieczności powtarzania egzaminu.

3. Doradztwo zawodowe jako element działań publicznych promujących zatrudnienie i wspierających rynek pracy

Publiczne służby zatrudnienia w Polsce, regulowane Ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, są tworzone przez agencje zatrudnienia wspólnie z powiatowymi i wojewódzkimi urzędami pracy. Doradztwo zawodowe polega w tym przypadku na udzielaniu pomocy w wyborze odpowiedniego zawodu lub miejsca pracy oraz w planowaniu rozwoju kariery zawodowej. Doradcy zawodowi zapewniają:

- informację o zawodach, krajowym i europejskim rynku pracy, szkoleniach i edukacji;
- poradnictwo w zakresie stosowania wystandardyzowanych metod ułatwiających wybór zawodu, podjęcie lub zmianę pracy, w tym określanie efektów uczenia się, zainteresowań i uzdolnień zawodowych;
- kierowanie osób na specjalistyczne badania psychologiczne i lekarskie w celu uzyskania opinii o przydatności do pracy w zawodzie lub kierunku kształcenia (Gmaj et al. 2019, s. 22).

Najważniejszymi zasadami działania publicznych służb zatrudnienia są:

- *dostępność;*
- *dobrowolność;*
- *równe traktowanie;*
- *wolność wyboru zawodu i miejsca zatrudnienia (Gmaj et al. 2019, s. 22).*

Doradztwo jest bezpłatne, poufne i może być udzielane w formie indywidualnej lub grupowej. Sieć agencji jest rozległa - w 2016 r. działało 340 powiatowych urzędów pracy i 16 regionalnych urzędów pracy wraz z filiami. Każdy regionalny urząd pracy posiada centrum informacji i planowania kariery zawodowej, wspierające powiatowe urzędy pracy w prowadzeniu poradnictwa zawodowego, w tym w świadczeniu usług poradnictwa na odległość z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych (Gmaj et al. 2019, s. 23).

Grupy uprawnione do korzystania z poradnictwa zawodowego to:

- osoby bezrobotne zarejestrowane w urzędach pracy,
- osoby niezarejestrowane (uprawnione do nieco węższego zakresu usług),
- pracodawcy krajowi (uprawnieni do pomocy w doborze kandydatów do pracy i prowadzeniu doskonalenia zawodowego swoich pracowników),

	<ul style="list-style-type: none"> osoby niepracujące, nieuczące się i nieszkolące się (NEETs).
Użytkownicy (świadczeniodawcy i beneficjenci) oraz zastosowania (cele) walidacji kompetencji transwersalnych	
Jakiego rodzaju organizacje oferują VNFIL dla kompetencji transwersalnych i na jakich etapach procesów doradztwa i walidacji?	<p>W Polsce nie ma organizacji oferujących w szczególności walidację kompetencji transwersalnych. W ramach IQS największy potencjał w zakresie oceny kompetencji przekrojowych mają instytucje przyznające kwalifikacje rynkowe, choć istnieje kilka barier, które uniemożliwiają przeprowadzenie takiej oceny (zob. sekcja 1., pkt 1.). W szkolnictwie wyższym poszczególne instytucje, które chcą oferować dostęp do swoich programów studiów poprzez walidację uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, mogą być również zainteresowane włączeniem kompetencji przekrojowych do swoich procesów (zob. część 1., pkt 2.). Szkoły mają niewiele do zaoferowania, jeśli chodzi o walidację uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w ogóle, choć włączają kompetencje transwersalne do swoich programów nauczania opartych na podstawach programowych (zob. sekcja 1., pkt 3.). Doradcy zawodowi, zwłaszcza ci pracujący w publicznych służbach zatrudnienia, zajmują się identyfikowaniem i dokumentowaniem kompetencji transwersalnych, choć nie korzystają z ram, narzędzi czy metodologii poświęconych specjalnie temu pojęciu.</p>
Świadomość ogólna: Czy prowadzone są krajowe kampanie promujące usługę VNFIL? Jak i gdzie kandydaci mogą znaleźć informacje o tej usłudze?	<p>Działania podnoszące świadomość w zakresie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego są prowadzone w ramach ogólnej promocji ZSK przez ministra koordynatora systemu, czyli Ministra Edukacji i Nauki, prowadzonej przez Instytut Badań Edukacyjnych, któremu minister koordynator powierzył zadanie wspierania wdrażania ZSK, oraz przez poszczególne instytucje nadające kwalifikacje na rynku, promujące oferowane przez siebie usługi walidacji.</p>

Zapewnienie jakości	
Czy istnieją rozwiązania w zakresie zapewniania jakości, koncentrujące się na procesie VNFIL (i wspierające realizację odpowiednich strategii krajowych)? Czy za zapewnienie jakości odpowiedzialna jest określona organizacja?	<p>Niniejszy rozdział jest uporządkowany według opisu czterech głównych przepisów prawnych i polityk funkcjonujących w Polsce i dotyczących walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego.</p> <ol style="list-style-type: none"> Uzyskanie "kwalifikacji rynkowych" wprowadzonych przez Zintegrowany System Kwalifikacji (ZSK) <p>ZSK obejmuje ustalenia dotyczące wewnętrznego i zewnętrznego zapewniania jakości. Każda instytucja nadająca kwalifikacje rynkowe musi posiadać wewnętrzny system zapewniania jakości walidacji i certyfikacji, który jest następnie oceniany wraz z innymi aspektami w ramach zewnętrznego zapewniania jakości. To ostatnie jest przeprowadzane przez instytucje wybrane do tego zadania dla danej kwalifikacji rynkowej przez ministra właściwego. Instytucje te są wybierane z listy uprawnionych podmiotów zewnętrznego zapewniania jakości. Listę tę prowadzi minister koordynator ZSK, który co najmniej raz na trzy lata ogłasza nabór wniosków od instytucji, które chciałyby dołączyć do tej listy. Minister właściwy dla danej kwalifikacji wyznacza podmiot zewnętrznego zapewniania jakości, podpisując stosowną umowę. Wybierając podmiot, minister bierze pod uwagę efektywność i racjonalność wykorzystania posiadanych zasobów oraz zasadę równomiernego podziału obowiązków między podmiotami z listy. Ponadto maksymalnie pięć podmiotów z listy</p>

może zostać wyznaczonych jako podmiot zewnętrznego zapewniania jakości dla jednej kwalifikacji rynkowej. Instytucje te są zobowiązane do współpracy w celu zapewnienia spójnego standardu jakości certyfikowania danej kwalifikacji rynkowej. Podmiotem zewnętrznego zapewniania jakości może być instytucja lub osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, która posiada co najmniej 10-letnie doświadczenie w prowadzeniu zorganizowanej działalności w dziedzinie gospodarki, rynku pracy, edukacji lub szkoleń. Podmiot ten nie może być instytucją nadającą kwalifikację, której jakość będzie oceniał, musi mieć wdrożony wewnętrzny system zapewniania jakości oraz odpowiednio przeszkolony personel (Gmaj et al. 2019, s. 35-35).

2. Uzyskanie dostępu do programów studiów poprzez potwierdzenie efektów uczenia się w szkolnictwie wyższym

Instytucje szkolnictwa wyższego są bezpośrednio odpowiedzialne za jakość przyznawanych kwalifikacji i programów studiów prowadzących do ich uzyskania. Są one prawnie zobowiązane do prowadzenia wewnętrznego systemu zapewniania jakości. Celem zewnętrznego systemu zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym jest przede wszystkim weryfikacja funkcjonowania systemu wewnętrznego. (...) W ramach zewnętrznego zapewniania jakości kształcenia uczelnie są ustawowo zobowiązane do poddawania się ocenie *ex-ante* i *ex-post* przez Polską Komisję Akredytacyjną, która przedstawia wyniki swoich ocen Ministrowi Edukacji i Nauki. Komisja wykonuje swoje działania zgodnie ze Standardami i wytycznymi dotyczącymi zapewniania jakości kształcenia w Europejskim Obszarze Szkolnictwa Wyższego (2015). Oceny mogą być również dokonywane przez instytucje powołane przez społeczność akademicką lub przez międzynarodową jednostkę akredytacyjną (Gmaj et al. 2019, s. 32).

3. Egzaminy eksternistyczne w kształceniu ogólnym oraz kształceniu i szkoleniu zawodowym

Egzaminy eksternistyczne są nadzorowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną. Do jej zadań należy przygotowywanie materiałów egzaminacyjnych, ustalanie wytycznych dotyczących oceniania, drukowanie i dystrybucja materiałów oraz arkuszy egzaminacyjnych, analizowanie wyników egzaminów w celu prowadzenia dalszych badań oraz coroczne przedstawianie Ministrowi Edukacji i Nauki raportów dotyczących zbiorczych wyników. Szczegółowe informacje na temat organizacji egzaminów i niezbędnych postanowień, takich jak harmonogramy egzaminów, dodatkowe materiały lub sprzęt, zatwierdzone oprogramowanie komputerowe lub dostosowania do specjalnych potrzeb uczniów, są corocznie aktualizowane i publicznie dostępne na stronie internetowej Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. Komisja przygotowuje i publikuje dane z egzaminów, które mogą być następnie wykorzystane do oceny wyników i efektywności nauczania danej szkoły (np. poprzez zastosowanie metody edukacyjnej wartości dodanej - EWD) (Gmaj et al. 2019, s. 31). Regionalne władze oświatowe zapewniają zgodność z tymi wymaganiami.